

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 73.

Hyvende Session.

48de Møde.

Torsdagen den 14de Februar.

(Fortsat.)

Wessely (forts.): Hvorledes har da dette Ministerium betragtet Coloniens Finantsfer? I den samme Session, da den daværende Finantsminister fremlagde den Finantslov, hvori Overskudet af Bestinden blev optaget som en fælles Indtægt, og hvor han udtrede dette med Hensyn til, hvorledes Forholdet skulde være til Bestinden, i det samme Aar fremlagde han et Forslag til Finantslov for Bestinden, som blev voteret af Rigsdagen, ikke med $\frac{2}{5}$, men med sit fulde Beløb. Naar vi nu see hen til, hvorledes der forholdtes ved andre Sager, saa see vi, at f. Ex. under Postvæsenet blev Udgiften til Overbestyrelsen voteret af Kongeriget med $\frac{2}{5}$; alle Udgifter til Postvæsenet i Danmark bleve derimod fuldt voterede af Rigsdagen — der havde altsaa Rigsdagen fuld Bevillingsmyndighed. Over Udgifterne til Postvæsenet i Holsten og Slesvig, der ikke vedkom Kongeriget, havde Rigsdagen derimod ingen Myndighed. Jeg vil ikke forsvare denne Maade at postere paa; det er en egen Sag, men jeg anfører det kun for tydeligt at vise, at det afgaaede Ministerium ikke indrømmede Rigsdagen nogen fuldstændig Bevillingsmyndighed i Alt, hvad der paa nogen Maade kunde henregnes til „Fælles.“ Naar altsaa det afgaaede Ministerium har ladet Rigsdagen votere Bestindens Budget fuldstændigt uden Indskrænkning, uden at der i nogen Post er Tale om $\frac{2}{5}$, saa er det, fordi det har erkjendt, at Alt, hvad der hen-

hørte til denne Colonies Finantsvæsen, var Kongeriget alene vedkommende, og at der havde Rigsdagen den fuldstændige Competence. Udtrykket „indre Anliggender“ findes opført i det Forslag, som det afgaaede Ministerium i sin Tid, nemlig i den samme Session, som jeg før omtalte, fremlagde for Rigsdagen, og deri findes udtalt, at Coloniernes indre Anliggender skulde være særlige for Kongeriget. Jeg troer altsaa, at det er baade med Hensyn til Betydningen af indre Anliggender og med Hensyn til deres sande Natur, at man er kommen til en aldeles urigtig Forklaring. Jeg troer, at der ingen Tvivl er om Udtrykket i Kundgjørelsen af 2den October 1855, naar man vil tage Hensyn til, hvad der jo er en Nødvendighed, hvorledes det i det Hele er blevet forstaaet i hele Overgangsperioden, og dertil kommer, at jeg anseer den hele Deling af Finantsvæsenet for at være i høj Grad skadelig for Colonien og skadelig for Kongeriget, idet den meget let vil give Anledning til Stridigheder med Rigsrådet. Jeg skal endnu kun med Hensyn til § 5, angaaende Grønland, gøre opmærksom paa, at, saavidt jeg veed, er det eneste Argument, der er anført mod, at Grønland skulde være et særligt Anliggende, det, at Udgiften og Indtægten med Hensyn dertil er posteret i Finantsloven inden Linien. Jeg maa sige, at det har undret mig at see dette Argument fremsætte, thi hvorfor staaer de inden Linien? — det er af den samme Grund, som at Udgiften til Soldvæsenet staaer inden Linien, og ligesaa Udgiften til Postvæsenet, nemlig den, at man oversførte Overskudet af Indtægten og Udgiften paa Indtægtsiden, og derved blev man nødt til at indføre det andet inden Linien; man kunde ikke indføre det i